

To mødre, ett BARN

Som liten ble Eva adoptert av kjærlige foreldre. Hun ble 14 år før hun oppdaget at det satt en mor i Korea og sørget.

TEKST BIRGITTE BARTHOLDY FOTO ALL OVER PRESS

Som barn lurte Eva Tind (39) på om den biologiske moren hennes i Korea var en fin dame som drakk te av små kopper, eller om hun var en prostituert som levde et hardt liv på gaten.

Alt var mulig, for gjennom barndommen i rekkehuset hos adoptivfamilien, trodde hun at hun var hittebarn.

– Det sto i papirene at jeg var blitt funnet i en park og brakt til et barnehjem. Likevel klarte jeg ikke å slutte å gruble, sier Eva.

Hjemmet var trygt og kjærlig.

– Men jeg følte meg fremmed på den måten at jeg så annerledes ut enn familien min, og hadde et veldig annerledes temperament. Jeg er sånn at jeg gjerne tar en stor, heftig diskusjon, og så er det ute av verden – mens resten familien ikke klarte å krangle. Jeg var den eneste som smelte med dørene.

Historien hennes forandret seg radikalt da hun var 14. Tilfeldig hørte hun et radioprogram om en adoptert som hadde fått kontakt med sine biologiske foreldre.

– Da fikk jeg ideen om å ringe til adopsjonsbyrået for å høre om de ikke likevel hadde noen flere opplysninger om meg. I et friminutt lånte jeg telefon av læreren min.

Eva ble bedt om å ringe tilbake når hun hadde fått tillatelse fra adoptivforeldrene sine. Det gjorde hun. **Da fikk hun beskjed om at det lå et julekort til henne fra familien i Korea, og et bilde: mor, far og to barn.**

– **Alle rundt meg var dypt sjokkerte, forteller hun.**

– Adoptivforeldrene mine ante ingenting om dette.

I dag er Eva Tind en etablert bildekunstner og forfatter hjemme i Danmark. Nylig startet hun et fotoprojekt der hun samler inn bilder fra adopterte av deres biologiske og «nye» mødre.

Meningen er å plassere mødrene overfor hverandre i en fotobok, slik at den som ser, ikke kan la være å lete etter forbindelsen mellom dem.

Følelsen av å være splittet fyller mye av både kunsten og livet hennes. Så lenge hun kan huske har hun hatt en dyp lengsel etter å stamme fra et sted.

– **Hvis du ikke kjenner røttene dine, er du ikke forankret. Du har en følelse av å flyte på det store, vide hav.**

De første årene etter at hun ble klar over at hun hadde en koreansk familie, nøyde hun seg med å utveksle korte brev.

– Min koreanske far var universitetsutdannet og skrev ganske godt engelsk, og min storesøster kunne også litt. Det ble likevel mest korte brev.

Som 21-åring bestemte hun seg for å reise til Korea for å møte dem. Adoptivmoren støttet henne, men var bekymret. Hva om Eva ble sviktet igjen?

– Hun hadde jo brukt mange år på å lege noe av den sorgen jeg

hadde med i bagasjen. Jeg var 14 måneder da jeg kom til min nye familie, og savnet min koreanske mor, som senere viste seg å ha ammet meg helt til det siste. **Det var dager i starten da jeg ropte på henne hele tiden, og var forferdelig ulykkelig.** Det satte seg hardt i min adoptivmor.

Familien Eva møtte i Korea, hadde ingen hensikter om å svikte henne igjen. Tvert imot.

«Min koreanske mor viste seg å ha ammet meg helt til det siste.»

- Min koreanske og danske mor har aldri møtt hverandre i virkeligheten, men det får de sjansen til i fotoprojektet mitt, sier Eva Tind.

– Det var utrolig å møte spesielt min koreanske mor. Hun tok rundt meg, og så gråt hun, gråt og gråt. Hun var så lei seg at det ikke helt var rom for mine følelser.

Den koreanske moren rørte også hele tiden ved henne, ville gi henne mat, legge ting på tallerkenen hennes og holde henne i hånden. Eller hennes koreanske bror gjorde det.

– De behandlet meg nesten som et barn. Jeg holdt på å bli gal av det. Det var overveldende og vanskelig å ta innover seg.

Men Eva er likevel takknemlig for mottakelsen.

– De kunne like gjerne ha avvist meg.

Denne familien kunne hun spille seg i, både når det gjaldt utseende og temperament.

– De kunne krangle voldsomt, så gikk det over på fem minutter. Det var veldig interessant for meg å se. Men jeg følte meg også fremmed. Vi snakket jo ikke samme språk, og inni meg følte jeg meg tvers igjennom dansk og hadde vanskelig for å forstå deres normer.

Noe av det som var vanskeligst å forstå, var at familien hadde «kvittet seg» med henne, når den ellers var helt intakt.

Det viste seg at det lå et stort familiedrama bak.

Kort etter Evas fødsel hadde hennes koreanske far funnet en annen og ville oppløse familien.

– I Sør-Korea var det den gangen mannen som hadde foreldreansvaret. Etter separasjonen bodde min mor litt her og der, mens jeg ble sendt til min fars familie. Søsknene mine var hos min mors familie. **Min fars tante bestemte at jeg like godt kunne bli adoptert bort – jeg ville uansett ikke få noen god framtid som skilsmissebarn i en oppløst familie.** I Korea er skilsmisse en stor skam, og den får sosiale konsekvenser.

Eva ble levert til et adopsjonssenter, der moren hennes kunne få lov til å komme og amme henne. Hun var fortvilet og prøvde to ganger å bortføre barnet sitt, men ble oppdaget begge gangene.

– Et år senere ble mine koreanske foreldre gjenforent og tok de to eldre søsknene mine til seg igjen, men da var jeg allerede i Danmark. For min mor var det en kjempstor sorg som hun aldri kom over, forteller Eva.

– Min koreanske bror har fortalt hvordan han som barn var dypt irritert over at mitt fravær tok så stor plass. Hver natt ba min mor for meg i flere timer.

Det krevde flere reiser til Korea før Eva ble i stand til å ta innover seg sin forhistorie, med alt den innebar av tragedie og lidelse. I 2008, da hun var 34, fikk hun et brev om at hennes biologiske far lå for døden.

– Jeg og min mann og barn reiste så fort vi kunne for å ta farvel. **Vel hjemme igjen kjente jeg**

«Hun tok rundt meg, og så gråt hun, gråt og gråt.»

OM DET FØRSTE MØTE MED
SIN BIOLOGISKE MOR I KOREA

at jeg endelig hadde sluttet fred med familiehistorien min, og også hadde klart å glede meg over omsorgen fra min koreanske mor.

Med seg hjem fikk hun et brev der faren tok hele skylden for bortadopsjonen.

Eva sammenligner følelsene for sine mødre med at man kan elske flere barn.

– På samme måte har jeg lært å gi plass til og elske begge mine veldig forskjellige mødre.

Men likevel er kjærligheten til de to mødrene forskjellig, og vil alltid være det.

– En stor del av livet kan jeg aldri plassere min koreanske mor i. Men det å vite at hun har født meg, og at det dermed finnes et sted som jeg stammer fra, har betydd mye og gjør at jeg alltid vil føle en kjærlighet til henne.

Kontakten med sin biologiske mor og kjennskapet til hva som skjedde, har hjulpet Eva til å lege sine sår.

– Det er en tråd ut i verden som følger både meg og mine barn. Barna har fått et mye mer naturlig forhold til Korea og min familie der enn jeg selv. For dem er jo ikke denne historien forbundet med noe traume.

Evas fotoprojekt

– Ideen er å sette bilder av den biologiske moren sammen med bilder av adopsjonsmoren: to kvinner som bare er bundet til hverandre av sin forbindelse til det samme barnet, forteller Eva Tind.

– Prosjektet er en hyllest til morsskapet og en invitasjon til ettertanke om de endringene barn utsettes for i våre dager, der stadig flere må forholde seg til to eller flere morsskikkelser.

Se mer om Eva på evatind.dk. Vil du bidra til prosjektet, kan du sende dine bilder på mail@evatind.dk.